

til Forandringer i Lovgivningen med Hensyn til visse Dele af Obligationsretten. Lovens Betydning ligger dels i, at den indeholder en Kodifikation af de gældende, væsentlig gennem Videnskab, Praksis og Sædvane udviklede og kun i ringe Grad paa Lovgivningen hvilende Regler paa det heromhandlede Omraade (dog med Tilføjelse af enkelte nye Regler), dels i, at der derigennem tilstræbes at faa indført ensartede Retsregler i de tre nordiske Riger (de svenske og norske Udkast ere i alle væsentlige Henseender stemmende med det danske Udkast), altsaa en Fortsættelse af de Bestræbelser, som hidtil have sat Frugt i Vekselloven fra 1880, Firma-loven fra 1889 og Søløven fra 1892.

Loven — hvis Bestemmelser kun skulle komme til Anvendelse, forsaavidt ikke andet er udtrykkelig aftalt eller maa anses for indeholdt i Aftalen eller følger af Handelsbrug eller anden Sædvane — angaar ikke Køb af fast Ejendom, men paa den anden Side angaar den enhver Art af Køb og Salg udenfor fast Ejendom, enten det er Handelskøb (»Køb, som indgaas mellem handlende i eller for deres Bedrift«) eller almindeligt Køb, kun at der paa enkelte Steder indføres nogle særlige, strengere Regler, hvor det drejer sig om Handelskøb. Om hvem der skal anses for Handlende, giver Loven den Regel, at som handlende anses »enhver, der gør sig til Bedrift at afhænde dertil indkøbte Varer, at drive Veksellerer- eller Bankforretning, Forsikringsvirksomhed, Kommissionshandel, Forlagsvirksomhed, Apotek, Beværtning, Haandværk eller Fabrik, at overtage Udførelse af Bygnings- eller Anlægsarbejder eller at befordre Personer, Gods eller Meddelelser. Dog anses ikke som handlende den, som uden anden Medhjælp end sin Ægtefælle, sine Børn under 15 Aar og sit Hustyende driver Beværtning, Haandværk, Befordringsvirksomhed eller saadan ringe Handel, hvortil ikke kræves særlig Adkomst eller hvortil Borgerskab udstedes uden Betaling. — Lovens Bestemmelser om Køb skulle ogsaa finde Anvendelse paa Bytte.

I Kapitlet »om Bestemmelse af Købesummen« gives den Regel, at naar et Køb er afsluttet, men intet er aftalt om Købesummens Størrelse, »har Køberen at betale, hvad Sælgeren fordrer, forsaavidt det ikke kan anses for ubilligt«, hvortil for »Handelskøb«s Vedkommende knyttes den Regel, at naar Regning